

1. KAKETOE

De examens zijn achter de rug. De sfeer is beduusd en het gevoel zwaar. Mijn *twin flame*, de gevleugelde Jacky Bollema, en ikzelf, de eeuwige schavuit Dieter Floppy, zitten knus te soezen op een bankje dat uitkijkt op de speelplaats van onze oude school, Het Vrije Denken.

Rondom het plein staan kaduke barakken die klaslokalen moeten voorstellen. Over de betonnen plavuizen zien we kriskras door elkaar geschilderde scheidslijnen waar in een ver verleden tussen werd gevoetbald of gebasketbald. En ten slotte is er nog die joekel van een wilde kastanje, die luwte biedt aan de privéparking van de directeur en zijn legertje delibererende schoolvossen. Voor de rest: absolute stilte.

De late junizon schroeit genadeloos in mijn nek en laat een jeukende rode plek achter. Jacky draagt een baseballpet waarop weinig subtiel **FUCK OFF BITCH** staat geborduurd. Een dikke laag zonnecrème beschermt haar sproeten. Ze sipt van een brikje Capri-Sun terwijl ze notities maakt in een schattig Atomaschriftje met een knalrode kaft. Wat verderop, aan het uiteinde van het bankje, bewaart ze een dikke gele cilinder Pringles met paprika-smaak, die vader Gaetan Bollema van Amerika heeft laten importeren en waar ze om de zoveel tijd in graait en schaamteloos volle klauwen van in haar mond propt. Haar bedwelmende parfum – een melange van goedkope eau de toilette uit de ALDI, chips, jus d'orange en zonnecrème – maakt me botergeil en bezorgt me een knaap van een erectie. Maar dat hou ik stiekem voor mezelf.

De rosse kater van de buren schuifelt plomp over de speelplaats. Hij lijkt een beetje wankel op zijn poten. Groggy. Slaapdronken. Laverend langs de voegen. Alsof hij op weg is naar een afgelegen plekje waar hij rustig kan sterven. Op het bordes voor het lokaal van mevrouw Cassiman, onze oud-lerares Frans, die erg hield van de Afrikaanse cultuur en haar zoete kleurenpracht, laat hij zich vallen om er even op adem te komen en wat huishoudelijke taken te verrichten. Krabt met snelle halen onder zijn kin. Likt noest aan zijn ballen en scrotum en houdt daarbij het been stokstijf richting de hemel. Geeuwt. Piest tegen de deur. Vlijt zijn veel te dikke kop tegen de takken van de rododendron. Daarna blijft hij uitgestrekt en uitgeteld liggen, als voor dood. Jacky toont meteen een teken van piëteit, zoals het een echte dame betaamt.

- Zouden we niet beter even gaan kijken, Floppy?
- Daar heb ik de kracht niet voor!
- Maar misschien is het een hartaanval of een bloedvergiftiging? Of gewoon de ouderdom. Of misschien neemt hij ons wel bij de neus en probeert ie ons te lokken voor een aai over de bol, beetje gekscheren met een touwtje of likken aan een stukje chips. Buikje krabben. Dat soort dingetjes. Ze zijn dol op aandacht. Wedden dat ie aandacht wil? De snoodaard!
- Zal wel aandacht zijn, die beesten zijn voor geen haar te vertrouwen. Negeren is nu de beste strategie, me dunkt. Anders wordt hij te machtig en krijgt hij vleugels. En streken vooral. Ik ken die trucjes: je geeft ze een vinger en dan bijten ze doodleuk in je neus of rijten je tronie open met hun vlijmscherpe nagels. Niet in zijn ogen kijken, Jacky! Doe het niet!
- Zwijg, onnozelaar! Enkel door hem zorgvuldig te bestuderen, kunnen we te weten komen hoe het met hem gaat. Als hij niet binnen de minuut opveert, dan is het kanker. Dat, of de apenpokken. We zien wel. Tijd brengt raad. Spannend!

Vijf seconden gaan voorbij.

- En? Veert hij al op? Het duurt eindelijk, de schildpad. Zo saai!
- Ik zie hem ademen, Floppy, het puntje van zijn staart stuip-trekt een beetje en er loopt een druppeltje uit zijn snufferd. Superlief. Ik voel dat hij elk moment kan opstaan. Nog enkele seconden. En ... nu! De feniks is verrezen. Halleluja!
- Zo zie je maar, Jacky, als je lang genoeg wacht, komt alles vanzelf weer goed. Waar maak je je druk om, kind?
- Wat ben je soms toch een ettertje, Floppy. Wist je dat?

– Het is een werkpuntje, lieverd. Maar ik ben ermee bezig. Beloofd.

– Het is je geraden. Want op die manier wil ik geen dracht van jou. Vergeet het maar.

– Maak je maar niet druk, gek beast. Wat ben je eigenlijk aan het doen? Je bent precies zo naarstig aan het noteren?

– Ik schrijf een boek.

– Leuk, wat zijn je thema's?

– Zonder thema's, da's lekker hip en trendy. Ik schrijf op gevoel en integreer mijn eigen ervaringen en inzichten in de plot. 'Stream of consciousness' heet dat in de literatuur. Bij die techniek werkt nadenken contraproductief, omdat elke afweging of twijfel de woordenstroom vertraagt en bijgevolg ook het pure bewustzijn. Cool, hè!

– Wat een stom woord: plot! Dat rijmt op Hottentot. Haha!

– Als je dat met een hoofdletter bedoelt, dan moet je eigenlijk Khoikhoi zeggen, Floppy. Hoe dan ook, de plot is simpelweg de lijn die een verhaal volgt. Het verloop van de gebeurtenissen. Snap je?

– Tuurlijk. Ik vroeg het alleen maar om te zien of jij het ook wist. Maar je wist het, dus kan ik je niet betrappen op een foutje. Wat jammer!

– Heb je anders nog lastige vragen, zeurpiet? Je zuigt mijn focus en snaait mijn energie. Maar ik vind je lief, hoor, hartendief.

– Niet zo klef, je weet dat ik daar een bloedhekeltje aan heb. Trouwens, hoeveel woorden telt je tekst al?

– Een stuk of duizend. Zal ik een stukje voorlezen?

– Graag. Ik ben zo trots op je, maar ook een tikje jaloers. Ik wil ook schrijver worden!

– Je bent al een magiër, Floppy, je kunt niet alles tegelijk willen. Hou nu maar je mond en luister aandachtig naar de volgende passage:

Toen hij zijn vriendin in de verte zag aankomen, stond Tönis voor het huis waar de hippe slager Mannimark de Braembander een orgie hield met welgeteld zevenenzeventig van zijn beste kompanen. Stuk voor stuk notabelen: mannen en vrouwen van stand, met naam en faam, sommige in het buitenland, maar de meeste binnen de veilige stadsmuren van het historische centrum.

Het was Mannimarks vrouw, Anita Sprudelwasser, die plots tot het besef kwam dat Tönis' marineblauwe BMW 525d lelijk in de weg stond van de festiviteiten. Maar dat kon Tönis toch niet weten? Zijn enige wens was om zijn geliefde weer te zien en met haar de liefde te bedrijven als twee kronkelende zeeotters in volle paarseizoen. Daar zat haar sensuele naam vast voor iets tussen: Esmeralda Boutros Boutros duBoccage.

– Hoe vind je het, Floppy? Beklijft het?

– Pffff, wat een bizarre tekst! Maar, toegegeven, je stijl is absurd en jazzy, de toon fris en monter. Waarover gaat het?

– Nergens over, Floppy, ik schrijf maar wat in het luchtledige en zie wel waar ik uitkom. De vraag is niet zozeer waar het over gaat, maar eerder wat het met je doet. Het is jouw verbeelding! Je hebt dus de vrijheid om de leegte tussen de regels zélf in te vullen. Hoe chill is dat?

– Bedoel je dan dat ik in mijn hoofd zélf mag beslissen wat er gebeurt?

– Tot op zekere hoogte wel. Zolang je van de blauwe BMW maar

geen gele maakt, is voor mij alles prima. Vind je dat leuk?

– Ik moet daar eens goed over peinzen, Jacky. Het is voorlopig te willekeurig voor mijn autistische brein. Ik kom er strakjes vast en zeker op terug. Doe 'k heus!

– Peins jij maar een end weg, hoor, ventje. Tot dan buig ik me verder over deze pittige alinea, die zo zoetjesaan een episch karakter aan het krijgen is. Als ik ze nog wat kan pimpen, dan wordt het boek een heuse mindfuck voor jong en oud. Luister maar:

Toen Tönis een kilo roze pompelmoezen in het winkelkarretje van de Delhaize laadde, daagde plots een oude bekende op in zijn perifere gezichtsveld. Het was Raven Raveel, de ijzersterke linksback van toen ze samen bij Cercle Brugge speelden. Raven droeg een fatterig Milletvestje met beige Docksides en een Chevignonjeans waar bewust gaten in waren gemaakt. Dat stond sjofel-chic en paste prima bij zijn aura van vuilnisman.

– Je bent lekker op dreef, lieverd. Maar trek het niet te lang, want we worden over een kwartiertje bij De Rat in de konkelfoesruimte verwacht voor een natje en een droogje. Hij zal ons dan meteen de volgende opdracht geven. Naar verluidt wordt het spannend. En sexy!

Plots kwam er een grofgebekte kaketoë aanvliegen, die pardoes op Tönis' hoofd landde. Een ontsnapte kaketoë, zei Raven verbouwereerd. En dat in een Delhaize! Wel heb je van je leven. Soms ligt het avontuur gewoon in een klein hoekje verscholen. Een presentje van Moeder Natuur. Een teken van hoop en liefde. Van appreciatie voor alle noeste arbeid. Daarna kakte de sprekende vogel doodleuk

en zonder veel schroom op het hoofd van Tönis. Jakkies! De rest van de dag verliep kalm. Op een gegeven moment begon het wel pijpenstelen te regenen. Maar daar zou Tönis een stokje voor steken.

– Jacky? Hoor je me? We moeten over een kwartier naar de konkelfoesruimte! De Rat wacht met een gloednieuw avontuur, en hij is allergisch voor lanterfantent! Je weet hoe hij is: als hij nerveus wordt, begint hij te stotteren. En als hij begint te stotteren, moet ik bouten!

De konkelfoesruimte ruikt als vanouds naar versgemaaid gras en smeerolie. In de hoek, naast de draaibank, zit De Rat in lotushouding te mediteren in een versleten lederen crapaud die hij, niet zo lang geleden, ergens op een druilerige ochtend aan het begin van de paasvakantie, in de etalage van een kringloopwinkel vond. Op een onbenullig bijzettafeltje naast hem ligt er een spie Oud Brugge en staat er een flesje porto van een B-merk. Zachtjes zoemend door de boxen van zijn ouwe getrouwe Sanyocassettespeler klinkt de zoetgevooisde Joe Dassin met 'Et si tu n'existais pas'. Om hem niet te hard te laten schrikken schraapt Jacky zachtjes haar keel en slaakt Floppy een diepe, weemoedige zucht die uitmondt in een subtiele piepscheet. In geen tijd vult de krappe ruimte zich met een parfum van zwavel en kapotgekookte spruitjes. Wanneer de walmen zijn neusvleugels bereiken, opent de vleesgeworden boeddha langzaam de ogen. We zijn vertrokken. À la bonne heure!

– Vrienden, welkom in de konkelfoesruimte. Jullie weten on-

derhand wel wat dit betekent: avontuur, spanning, vertier, hilariteit, zelfontplooiing, verantwoordelijkheidszin, noem maar op! Stuk voor stuk dingetjes waar jullie wel pap van lusten, nietwaar? Maar, en dit wil ik toch even benadrukken, deze keer wordt het een hectische episode. En niet geheel zonder risico's! Een tikkel-tje gevaarlijk zelfs. Zijn jullie er klaar voor?

– Hou het kort, Rat. Jouw verbloemend taalgebruik verdoezelt alleen maar de werkelijkheid, die vast en zeker bitter en hard zal zijn. Net zoals de vorige keer trouwens, toen we de duistere krachten moesten verdrijven uit het huis van Sydney Bikkelbuis, een abdijpater op rust met één been en vier vingers aan zijn rechterhand. Hij was een ontzettend ondankbare klootzak, want toen Jacky en ik er eindelijk in slaagden om zijn hart te louteren van alle zonden, kon er niet eens een bedankje af. Gelukkig is hij reeds gestorven aan de gevolgen van herpes. God hebbe zijn ziel!

– Verdomme, Floppy, wees toch niet altijd zo hardvochtig en sarcastisch. En let eens een beetje op je taalgebruik, miljaardedju! Bikkelbuis was een prima pater met een open geest. Hij bad meerdere keren per dag tot verscheidene goden, niet zelden met de blik strak op Mekka gericht. Hij was zo open en vrijgevochten dat hij aanhanger was van alle religies tegelijk. Hij was zo liberaal en adogmatisch, vrienden, dat zelfs de vrijmetselarij hem weigerde op te nemen als neofiet omdat ze bang waren dat hij in een vlag van transparantie alle geheimen aan de grote klok zou hangen. Hij was zo ontzuild dat hij niet lid was van één maar van alle politieke partijen tegelijk. Zijn partijkaart was blauw noch rood maar had alle kleuren van de regenboog. Bij sommigen stond hij bekend als 'de vrolijke pater', *le gai père*. Bij

anderen dan weer als een opportunistische gek zonder ziel en mededogen. Een minderheid noemde hem 'de eeuwige twijfelaar', omdat hij niet kon kiezen tussen a of b, en daarmee op safe speelde. Wat het ook zij, Bikkelbuis bezat de gave om elke zintuiglijke prikkel te integreren en te omarmen. Hij was vrij van elk innerlijk conflict en had daarmee de eerste stappen genomen op de ladder naar de hemel. Tot het noodlot toesloeg ...

De stilte legt een warm, beschermend dekentje over de konkelfoesruimte en laat de geesten van onze vrienden voor eventjes sudderen in de inzichten van hun wijze mentor Carmichael Bonny van Rattenborgh III. Stukje bij beetje wordt duidelijk dat elke veroordeling tegelijk ook een spiegelmoment is voor jezelf: wat je bij de ander niet kan uitstaan, is precies datgene wat je bij jezelf veroordeelt. Als een doorgewinterde kelner op sokken zet De Rat de deur op een kiertje en laat de spruitjeslucht zachtjes wegtrekken uit het tuinhuis van Floppy's vader. Floppy zit met muizenissen.

– Rat?

- Ja, Floppy?
- De ladder naar de hemel, bestaat die écht?
- Dat hangt ervan af.
- Van wat?
- Van hoe je het bekijkt.
- Hoe zou ik het dan moeten bekijken?
- Enkel jij weet dat, Floppy. Niemand anders kan die ladder zien. Het is *jouw* ladder. Zo werkt het mechanisme van de natuur nu eenmaal. Daar krijg je geen speld tussen.

- Maar ik wil ook graag naar de hemel, Rat. De vraag is hoe?!
- Dan moet je op de hemelpoort kloppen, Floppy. Zo simpel is het.
- Waar is die poort, Rat? Ik wil er zo graag op kloppen.
- Je hebt al een keer op de poort geklopt, Floppy. Alleen ben je er niet bewust van ...
- Wanneer dan?
- Zonet, gekkerd. Door je af te vragen waar ze is, heb je ze vanzelf geopend, begrijp je?
- En de ladder? Waar is die?
- Die bevindt zich achter de poort. Je staat nu met één voet op de onderste trede. Enfin, 't is te zeggen, metaforisch gesproken dan.
- Ik snap er helemaal niets meer van, Rat, ik denk dat je ons te kakken wilt zetten. Jacky kan ook niet meer volgen, heb ik de indruk. Kijk naar dat gezichtje: pure tristesse!
- Dat is van verwondering, Floppy, ik denk dat ik wel snap wat De Rat ons probeert te zeggen. Hij is wijs en machtig. Toe, Rat, verklap me nog enkele van je beste geheimen. Ik kan zwijgen als een grafje. Ik ben immers een vrouw. Een vrouw!
- Een andere keer, Jacky, daar is nu geen tijd meer voor. Het werk roept. Jullie moeten dringend aan de slag voor de volgende opdracht. De krachten van het Duister zijn weer aan het werk in de Brugse binnenstad. De precieze locatie is nog niet gevonden, maar de destructieve energieën flakkeren alvast hevig op, zoals te zien is op deze peperdure radar van Siemens. Kijk maar: zie je daar dat rooie vlekje flonkeren ter hoogte van de Sint-Janshuismolen?
- (*Samen*) Uhu ...

- Wel, daar is het dus ongeveer te doen. Leuk, hè?
- Überstom! Hoe moeten we in godsnaam aan die klus beginnen? Waarom heb je ons niet eerder op de hoogte gebracht, Rat? Deze broeihaard kunnen we onmogelijk met z'n tweetjes blussen. Het Kwaad woekert en zal blijven woekeren tot het alles op zijn pad heeft verslonden. Dit is het einde van Brugge!
- Er is een storm op komst, Jacky. Niemand kon op voorhand voorspellen dat de kiemen van het Kwaad zich zo snel zou verspreiden. Als we niet ingrijpen, vrienden, dan staat binnen geen tijd de hele stad in lichterlaaie. Het enige wat we nu kunnen doen, is ons focussen op het epicentrum. Die zou volgens de radar in de omgeving van de Kruisvest moeten liggen, op een boogscheut van dat gekke molentje.
- Wat een teringzooi, Rat. We hebben niets: geen straat, geen huisnummer, geen naam, enkel een stomme molen! We kunnen toch moeilijk bij alle huizen in de omgeving gaan aanbellen?
- De toestand is benard, ik weet het. Maar het is wat het is. Soms moet je het gewoon aanvaarden en doorgaan, even door de zure appel. Dat is het leven. Vertrek nu maar snel, anders geef ik jullie een enorme schop onder jullie kont! Stelletje zemelaars.
- De Rat heeft gelijk, Floppy. Door hier te staan zeuren en jammeren raken we nergens, we verliezen alleen maar tijd. Kom, neem jij de Kwaadblazer en de Demonversnipperaar, dan geef ik Wolfje-x en Floppy-x alvast een fikse smeerbeurt met de beste en fijnste oliën die een BMX zich maar kan wensen. En haast je wat!
- Geen sprake van, Jacky, ik deel hier de lakens uit! Je kent de pikorde en je zult de hiërarchie respecteren. Mijn wil is wet, en als ik beveel dat ...

– Hou je mond, schlemiel, en doe wat ik zeg. Anders trap ik keihard in je ballen!

– Ja, Jacky.

– En Floppy, nog iets ...

– Ja, Jacky?

– Mijn broertje en Avondroodt blijven deze keer thuis, begrepen? De zaak-Bikkelbuis viel ei zo na in het water door hun schuld. Die twee zijn laks, speels en mankeren elke vorm van maturiteit. Het enige wat we nu nodig hebben, is een eenpuntige, volwassen focus. De speeltijd zit erop!

– Je hebt gelijk, Jacky, dit is geen spek voor de bek van Bollema en Avondroodt. Er hangt te veel van af deze keer. Die twee gekken zouden ons alleen maar tegenwerken en de boel belazeren. Ze blijven thuis, daar kunnen ze zoet spelen met hun kasteel van Playmobil. Of een strip lezen van Suske en Wiske. *De mooie millirem*, bijvoorbeeld. Of *De dolle musketiers*!

– Vrienden, wacht even, niet zo snel. Er is nog iets wat we voor de lezertjes van de Floppyreeks uit de doeken moeten doen vooraleer jullie op pad kunnen vertrekken ...

– Wat dan, Rat? De tekst van Van Cauwenbergh spreekt toch boekdelen?

– De Kwaadblazer en de Demonversnipperaar, Floppy. *Remember?*

– Ach, juist, was ik rats vergeten!

– Wat ben je vergeten, Floppy?

– Dat we onze nieuwe wapens in de strijd tegen het Kwaad nog even moeten toelichten voor de lezertjes, Jacky. In episode 1 en 2 komen ze immers niet voor, en dus vind ik het maar getuigen van elementaire beleefdheid om hier een bondig woordje uitleg

over te geven. Toch? Die Bikkelbuis was al verwarrend genoeg.

– Maar kan de functie van onze wapens dan niet worden afgeleid uit de context, Floppy? Waarom is zo'n plechtige introductie per se nodig? Onze lezertjes zijn niet dom, hoor!

– Denk je, Jacky? Denk je écht dat ons lezerspubliek in staat is om autonoom te denken en zélf verbanden te leggen?

– Tuurlijk wel! Je zult zien: vanaf het moment dat wij in hoofdstuk 2 onze wapens voor het eerst tevoorschijn toveren en ermee in actie schieten, zullen alle mysteries hieromtrent worden opgelost en zal er opnieuw rust en helderheid heersen in de geesten van ons liefvallig lezersgebied. Uitleg compleet overbodig! Wat denk jij, Rat?

– Ik vind het een meesterlijke zet, Jacky. De suggestie is immers veel sterker dan de definitie. Het laat de geest vrij en het hart open. Ik ben alvast fan!

– Zeg, Jacky, je bent precies zo in vorm vandaag? Wat heb je gegeten vanmorgen? Powercornflakes?

– Dit is *mijn* episode, Floppy. Ik voel het: *Het Orakel van Brugge* wordt een ode aan de sterke vrouw!